

Sud Bosne i Hercegovine
Sud Bosne i Hercegovine

Broj: S1 3 U 019264 15 U
Sarajevo, 01.09.2016. godine.

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Branimira Orašanina, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Žanke Bajić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja ZU "Moja apoteka" ul. Veselina Masleše broj 18, Banja Luka, koga zastupa punomoćnik _____, advokat iz Banja Luke, protiv rješenja broj: UP1 03-1-37-1-8-4/15 DGL od 29.04.2015. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, Vilsonovo šetalište br. 10, Sarajevo, u upravnoj stvari obrade i zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana 01.09.2016. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH, broj i datum naveden u uvodu presude, zabranjeno je tužitelju da u prodajnim objektima-apotekama vrši audionadzor, naloženo je tužitelju da izbriše do tada prikupljene snimke upotrebom audionadzora u prodajnim objektima-apotekama, te je obavezan da o preduzetim upravnim mjerama dostavi dokaze u roku od 15 dana od dana prijema rješenja.

Tužbom za pokretanje upravnog spora, tužitelj osporava navedeno rješenje zbog povrede odredaba upravnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Navodi da je tužena donošenjem osporenog rješenja, tužitelju uskratila parvo na žalbu, da u pobijanom rješenju nisu navedeni jasni razlozi za donošenje istog, čime je povrijeđeno njegovo parvo na pravično suđenje. Smatra da tužena nije utvrdila sve činjenice vezane za pobijano rješenje, već da je odluku donijela samo na osnovu netačnih prijava anonimnih lica suprotno Zakonu o zaštiti ličnih podataka u BiH. Poziva se na odredbe člana 20. zakona o radu, ističući da postoji saglasnost radnika tužitelja na audio nadzor. Tužitelj je alarmni audio i video nadzor ugradio na osnovu Odluke broj:D-140/14 od 23.09.2014. godine, u kojoj je naznačeno da je cilj ugradnje nadzora sprječavanje izvršenja krivičnih djela. Tužitelj ni na kakav način nije sa prikupljenim podacima postupao protivno zakonu. Smatra da pobijano rješenje sadrži takve nedostatke, zbog kojih se pravilnost i

zakonitost istog ne mogu ispitati. Predložio je da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu tužena se osvrnula na prigovore istaknute u tužbi i istakla da u cijelosti ostaje kod osporenog rješenja i predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj:19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz slijedećih razloga:

Iz spisa predmetne pravne stvari, proizilazi da je rješenjem tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH, broj: UP1 03-1-37-1-8-4/15 DGL od 29.04.2015. godine, zabranjeno tužitelju da u svojim prodajnim objektima-apotekama vrši audionadzor, naloženo je tužitelju da izbriše do tada prikupljene snimke upotrebom audionadzora u prodajnim objektima-apotekama, te je obavezan tužitelj da o preduzetim upravnim mjerama dostavi dokaze u roku od 15 dana od dana prijema rješenja. Rješenje je doneseno nakon što je tuženoj dostavljena anonimna prijava putem Republičke uprave za inspeksijske poslove Republike Srpske, koja se odnosi na audio i video snimanje razgovora između farmaceuta i pacijenata u apotekama tužitelja. Nakon pribavljenih informacija od tužitelja, utvrđeno je da se u objektima tužitelja vrši snimanje razgovora zaposlenih i pacijenata putem audionadzora, što je prema tvrdnji tužitelja bilježenje dešavanja sa ciljem zaštite lica i imovine, bez obrade podataka. Alarmni, audio i video uređaji su ugrađeni na osnovu Odluke broj:D-140/14 od 23.09.2014. godine i sa čijom su sadržinom saglasni uposlenici, kao i da je na prodajnim mjestima izvršeno označavanje, tako da svaki pacijent zna da se vrši audio i video nadzor, te da ima pravo da traži povjerljiv razgovor, ukoliko ne želi da se njegov razgovor snima. nakon prikupljenih informacija, Agencija je donijela osporeni akt, odredila predviđene mjere, uz obrazloženje da je postupanje tužitelja protivno Zakonu o zdravstvenoj zaštiti, Zakonu o apotekarskoj djelatnosti, Zakonu o radu RS, kao i da nije u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka.

Pobijano rješenje tužene je pravilno i doneseno u skladu sa zakonom. U konkretnoj pravnoj stvari sporna činjenica jeste zakonitost vršenja audionadzora u apotekama tužitelja, o čemu je raspravljala i tužena i jedino bila dužna i raspravljati.

Naime, cilj Zakona o zaštiti ličnih podataka je da se na teritoriji BiH svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu obrade ličnih podataka, koji se na njih odnosi. Istovremeno, ovim Zakonom osnovana je i Agencija za zaštitu ličnih podataka u BiH, te je utvrđena njena nadležnost prema kojoj Agencija, kada uoči da je neka obrada podataka nezakonita, zahtijeva od kontrolora da prekine takvu obradu, te nalaže i druge mjere, a kontrolor je dužan bez odlaganja preduzeti naložene mjere i o tome u roku od 15 dana pisanim putem obavijestiti Agenciju (član 41. stav 1. Zakona). Kontrolor podataka, u skladu s članom 4. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, obavezan je da podatke obrađuje na zakonit način. Članom 5. istog Zakona je propisano da kontrolor (bilo da se radi o poslodavcu ili nekom drugom licu), ne može vršiti obradu podataka bez saglasnosti nosioca podataka, koji je u konkretnoj pravnoj stvari podnosilac prigovora Agenciji.

Stoga je pravilan zaključak tuženog organa da je vršenje audio i video nadzora u poslovnim objektima tužitelja u suprotnosti i sa odredbom člana 17. stav 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH, broj: 49/06, 76/11 i 89/11). Naime citiranim članom je eksplicitno propisana zabrana davanja ličnih podataka na korištenje trećim stranama za čiju obradu odnosno korištenje nisu ovlašteni, tj. ne posjeduju saglasnost nosioca podataka, te ako je svrha za koju se lični podaci traže suprotna odredbi člana 4. tog Zakona. Dakle, cilj ovog Zakona je da se na teritoriji Bosne i Hercegovine svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu ličnih podataka koji se na njih odnose. Principi zakonite obrade ličnih podataka propisani su članom 4. do 21 ovog Zakona. Prema članu 6. istog Zakona, kontrolor može obrađivati podatke bez saglasnosti nosioca podataka, ako između ostalih, vrši obradu ličnih podataka u skladu sa zakonom ili je obrada neophodna da bi se ispunile nadležnosti utvrdjene zakonom, odnosno, ako je obrada ličnih podataka potrebna za ispunjenje zadatka koji se izvršava u javnom interesu. Način dostupnosti ličnih podataka javnosti, kao i druge pojedinosti su propisane Zakonom o zaštiti ličnih podataka u BiH. Prema odredbi člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka „korisnik“ je lice (fizičko ili pravno), javni organ, agencija ili drugi organ kojem se omogućava pristup ličnim podacima ili kojem se lični podaci mogu dati na korištenje. Prima facie proizilazi iz ove definicije da korisnik ni u kojem slučaju nije „opšta javnost“ ili „cjelokupna javnost“ odnosno „javno mnijenje,“ koje bi imalo direktan uvid u lične podatke.

Iz navedenih razloga, pobijano rješenje je doneseno na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pravilne primjene materijalnog prava, pri čemu nije učinjena povreda pravila postupka, koji je predhodio donošenju konačnog upravnog akta, iz kojih razloga je pobijano rješenje pravilno i zakonito, zbog čega je tužbu trebalo odbiti kao neosnovanu. neosnovani su prigovori tužitelja da osporeno rješenje ne sadrži pouku o pravnom lijeku, kao i da ne sadrži obrazloženje, iz koga bi se moglo utvrditi iz kojih razloga je tužena donijela navedeni akt. Upravo suprotno ovim prigovorima, rješenje snabjeveno poukom o pravnom lijeku, kao i obrazloženje koje sadrži sve elemente i razloge predviđeno Zakonom o upravnom postupku.

Imajući u vidu navedeno, Sud je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Žanka Bajić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUD IJA

Jadranka Brenjo

